

kui sa teadsid

ROMAAN

JAMIE BECK

Originaali tiitel:
Jamie Beck
When You Knew
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on fiktsioon. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult.

Kõiki definitsioone on kasutatud loakohaselt. Merriam-Webster.com © 2017 Merriam-Webster, Inc. <https://www.merriam-webster.com/dictionary>

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Rachel Adam

Text copyright © 2018 by Jamie Beck
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B03411422
ISBN 978-9949-82-895-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Tädi Teekyle, onu Billile, Billyle ja Lauriele –
mu teisele perekonnale.*

See on üle kõige: et su enda mina oleks tõene
– *William Shakespeare*

Esimene peatükk

Koolikud

Vastavalt Merriam-Websterile: seisund, mida märgivad pikad ja kontrollimatud nutu ja ärritatavuse taastuvad perioodid muidu tervel imikul. Nende põhjus on teadmata ja tavaliselt alanevad need pärast lapse kolme- või neljakuuseks saamist

Vastavalt minule: karmavõlg selle eest, et ma taganeisin oma pakkumisest lasta Hunteril ja Saral mu laps adopteerida

Colt oli karjunud terve öhtu nagu tavaliselt. Koolikud, ütlesid nad, kuigi selle sildistamine ei teinud üldse mitte midagi, et aidata Gentry last või lasta tal endal elada selle iialgi lõppemata askeldamisega. Mitte mingi hulk rahustamist, hüpitamist, kiigutamist või kõndimist ei vaigistanud Colti, kui ta silmad olid lahti.

Üksinda ja närvivapustuse serval, hakkas Gentry oma terves mõistuses kahtlema. Tema mõtted käisid ringi nagu elavhõbe, andes kütust stressipeavalule, mis pulseeris silmade taga. Poja kriiskav vastus uksekellale, mis kajas võlvlaest ja tahvelklaasakendelt vastu, ei aidanud kaasa.

Õnnetu laps käte vahel, tormas turris Gentry läbi elutoa, astudes mööda üha kasvavast virnast läbi lugemata vanemaajakirjadest, et jõuda uksele, enne kui külaline uuesti helistab. Kui ta oleks sel öhtul Colti magama saamisel edu saavutanud, oleks ta võinud tolle nari teisel pool ust maha lasta, et ta oli riskinud poisi äratamisega.

Tegelikult oleks ta võinud ta niikuinii maha lasta ainult sellepärast, et see oli olnud seda laadi päev ja ta frustratsioon vajab sihtmärki.

Ta paiskas ukse lahti, laps surutud vastu rinda, ja vaatas ammuli sui oma poolvenda Hunterit. „Sina?“

Hunter ja ta naine Sara seisid seal hämara suvise päikeseloojangu taustal. Pärani silmad ja ehmunud ilme olid kontrastis nende elegantse laupäevaõhtuse rõivastusega. Olid nad rabatud tema ebaviisakast tervitusest või ta lapse välimusest? Arvatavasti mõlemast, otsustas ta.

Sekundid tiksusid mööda, enne kui Hunter oma hääle tagasi sai. „Sa oled elus.“

„Sõltub su definitsioonist.“ Gentry läks majja tagasi, teades, et nad talle järgnevad, isegi kui ta polnud neid külla kutsunud. Ta ei saanud neid ära ajada, aga ta ei tahtnud ka, et nad teda nii pinges näeksid.

Gentry ebaõnnestumise ootamine oli midagi Caboti perekonna traditsiooni taolist. Enamiku elust oli ta olnud õnnelik elama allpool nende ootusi. Harvadel eneseanalüüsi hetkedel võis ta vahetevahel tunnistada, et ta oli selle isegi mänguks muutnud. Ebaküps dünaamika kindlasti, kuid selline, mis tegi vähem haiget kui ignoreerimine või püüdmine ja ebaõnnestumine. Ta siiski ei tahtnud, et teda nähakse ebaõnnestunud emana. Eriti mitte nemad.

Colton oli ainus täiuslik süütu väärtuslik olend, mida ta oma elus iganes oli loonud. Ta ei kahetsenud oma otsust laps endale jätta, kuid Sarast erinevalt polnud tal aimugi, kuidas olla ema, rääkimata heast emast. Tal polnud just suurepärase rollimudelit olnud. Kuid poja pärast pidi ta nüüd ehitama sillad oma perekonnaga, selle asemel et need täiesti maha põletada.

„Me just lahkusime CertainTeast.“ Sara tõstis üles toidukoti, mis lõhnas nagu mereannid karriga. Tema allkirjana mõjuv naeratus tuli tagasi, täiendades ta lihtsat suvekleiti ja läikivaid juukseid. Sellise glamuuriga silmitsi, silus Gentry oma lahtisi juukseid, mis olid hobusesabast lahti tulnud, vaevalt võimeline meenutama viimast korda, kui *tema* nii kena välja oli näinud. „Keegi ei ole sind näinud ega sinust kuulnud peaaegu kolm päeva. Mõtlesime, et astume koduteel läbi ja toome veidi süü.“

Hunter ja Sara elasid umbes pool miili mööda teed edasi. Nende lähedus oli üks põhjustest, miks Gentry selle ridaelamuboksi oli ostnud. Halba ei teinud ka ülemõduline terrass ja järvevaated. Ainus viga oli kalju tagaaias, mille langus Sandy järve oli rohkem kui sada jalga. Mitte just *parim* mängukoht, aga see vaade! Ta oli mõtelnud, et siledast eesõuest ja naabuskonna pargist piisab.

Sara pani kaasavõetud koti esikulauale, pilk viivitamas Coltil. Gentry peaaegu soovis, et tema vennanaine peaks ta vastu vimma, et ta Colti endale jättis, sest Sara heatahtlikkus põhjustas kaugelt suuremat süütunnet. Armastav pilk, mille Sara nüüd Coltile saatis, tegi selle üksnes raskemaks.

„Tänan.“ Gentry kõht korises tõelise toidu lõhna peale. Supermarketisse minek oli muutunud raskemaks kui Mount Everestile ronimine, seega oli ta pidanud hakkama saama Ritz'i kräkkerite, kaerajahu ja munadega. Fakti rõhutas tühi punakollane karp, mis oli kohvilaual kummuli.

Hunter seisis, jalad harkis, käed puusas. Tema kullipilk uitas elutoas ringi, tehes inventuuri jäänustest, mis oli kunagi olnud ilus kaasagne ridaelamuboks.

Beebitekid lebasid laialipillatult mitmetel pindadel, kaasa arvatud üle pööraselt kalli Roche Bobois' sohva, mille padjad olid nüüd viltu. Kaks pooltühja lutipudelit seisis mitmesugustel lauapindadel – klaasist – ning eredavärvilised beebimatid, kiiktoolid ja muud hädavajadused täitsid enamiku põrandapinnast. Võigas valge plastskulptuur – muidu tuntud kui mäghmekonteiner – terendas ühes nurgas.

Ilme Hunteri näol kinnitas seda, mida Gentry juba oletas. Tema maja ei näinud kunagi välja nagu mussoonist rüüstatud, hoolimata ta palavikulisest elust nende kasupoja Tyga. „Mida põrgut siin on juhtunud?“

„Ei midagi.“ Gentry kiigutas rütmiliselt Colti, riivates Präaksuja, oma igivana armastusest kulunud Beanie Baby pardiga tema käsivart. Poeg rabeles, hoolimata ema soovist, et ta lõpetaks piisavalt pikaks ajaks, veenmaks Hunterit ja Sarat, et ta teab, mida teeb. Colti pisike pea hüples vastu ta rangluud.

Gentry pani nina vastu tema põske, et nuusutada poja armast nahalõhna, vaatas siis neisse tintsinistesse silmadesse – kuuvalguseta öötaeva värv – ja töötas, et teeb tema jaoks kõik õigesti. Ta õpib kuidagi ise, kuidas olla see, keda poeg vajab, ja annab talle kõik, mida ta väärib.

Ühel päeval. Niipea kui Colti pidev nutmine lõpeb ja tema vaimne udu on haihtunud. *Siis* kogeb ta lõpuks õndsust, mis peegeldub enamiku teiste noorte emade nägudel. Täna õhtul pole siiski mingit õndsust. Praegu jääks ta rahule poole tunni rahu ja vaikusega.

Hunter võpatas, kui Gentry puudutas Prääksujaga Colti nina, ilmutamata mingit äratundmist plüüsist mänguasja suhtes, mille ta Gentryle viiendaks sünnipäevaks oli kinkinud.

Kui Hunter oli selle tema jaoks oma taskuraha eest kõik need aastad tagasi ostnud, oli Gentry esimest korda uskunud, et vend võib teda armastada sama palju kui Colbyt. Kasvades üksinda üles, oli ta kadestanud oma venna ja õe lähedust. Iga kord, kui nad olid läinud koju nende ema juurde, oli Gentry jooksnud oma tuppa, et kallistada oma asendusema Prääksujat, mis selgitaski mänguasja kulunud seisundit.

Sara sirutas mõlemad käed Colti poole, leebe naeratus näol. „Kas ma tohin seda väikest kõrvitsakest hoida, kuni sa sööd?“

„Ja duši all käid,“ pomises Hunter, teenides endale Sara terava laetusepilgu. Ta tõstis alistunult käed üles.

Hunter ja Sara mõtlesid arvatavasti, et nad oleksid Coltile paremad vanemad kui Gentry. Nii palju kui ta tahtiski tõestada, et nad eksivad, just praegu tahtis ta seda krevetti karriga rohkem. „Muidugi.“

Gentry ulatas oma poja Sarale, kelle nägu lõi jumaldusest tervenisti särama. Kas tuleb kunagi päev, kui mõtlemine, kas Sara kades tab teda veidi, pole enam Gentry esimene mõte? See polnud temast heatahtlik ega õiglane, arvestades, kui kiiresti vennanaine oli talle andestanud.

Sundinud ebamugavustunde kõrvale, võttis Gentry esikulaualt koti. Mistahes roog nende õe Colby restoranist kvalifitseerus parima toiduna suuremas Portlandi piirkonnas. Colby kallim Alec

oli CertainTea peakokk ja veetnud aastaid Prantsusmaal Mouginsis praktiseerides.

Gentry sama hästi kui lippas kööki, surudes kotti näljaste käte vahele. Vend järgnes talle ja ootas, kuni ta toidu mikrolaineahjus üles soojendas – ainus riistapuu, mida ema oli õpetanud teda kasutama.

„Gentry.“ Hunter lehvitas käega üles-alla, ilmselt mõjutamata tema plekilisest kitlist, UGG-sussidest ja hobusesabast. „On sinuga kõik korras? Sa näed välja veidi... kurnatuna.“

„Te tabasite mind halval hetkel.“ Gentry pöördus kõrvale, teeseldes mikrolaineahjus keerleva taldriku uurimist. Hunter ei pidanud teadma, et see niinimetatud halb hetk kordus ikka ja jälle, minutist minutisse, päevast päeva nagu filmi „Lõputu küünlapäev“ pörgulik versioon.

Vend kallutas pead, pilutades veidi silmi. „Tuled sa esmaspäevast alates tööle tagasi? Ma ei taha põrmugi sulle survet avaldada, kuid uue toote väljalaskmine on kohe teoksil. Me vajame turundusosakonnas *kõiki* käsi, isegi algsel tasandil töötajaid nagu sina.“

Perekonnaäri Caboti Teekompanii oli loonud ühendettevõtte King Colaga, et toota ja levitada joomiseks valmis jääteed. Hunter oli selle ühendettevõttega perekonna varanduse üsna suurel määral mängu pannud. Ta oli iga päevaga muutunud üha intensiivsemaks oma pingutuses kindlustada toote väljalaskmise edu. Kuigi Gentry madalal tasandil vastutus ei paneks seda juhtuma ega ebaõnnestuma, pidi ta andma endast parima. Ta oli CTK-sse sel aastal tööle läinud, selleks et kustutada oma musta lamba staatust, nii et ta poeg võiks uhke olla ja Cabotite hulgas tõelise koha leida.

„Ma mõtlesin, et toote väljalaskmine ei tule enne oktoobrit,“ vastas Gentry kuiva huumoriga.

Venna kulmud tõusid kõrgele. „Mis?“

„Oh, jumala pärast, Hunter, ma teen nalja.“ Gentry haaras mikrolaineahjust taldriku ja napsas kahvli. Hunteril vedas, et õde oli näljane, muidu oleks ta nii mõndagi kuulda saanud. „Ma tean plaani. Mul on olnud mõned kõned ema ja meeskonnaga.“

Ainult mitte Facetime'i või Skype'i kaudu – *jumal hoidku!*